

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

28. juni 1990*

I sag C-80/89,

angående en anmodning, som Finanzgericht Hamburg (Forbundsrepublikken Tyskland) i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævne ret verserende sag,

Erwin Behn Verpackungsbedarf GmbH, Norderstedt, Forbundsrepublikken Tyskland

mod

Hauptzollamt Itzehoe,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Kommissionens beslutning af 4. november 1985 — KOM(85) 1709 endelig udg. — samt vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden M. Zuleeg og dommerne J. C. Moitinho de Almeida og F. Grévisse,

generaladvokat: M. Darmon

justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman

efter at der er afgivet skriftlige indlæg af:

* Processprog: tysk.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Jörn Sack, bistået af Renate Kubicki, tjenestemand i Forbundsrepublikken Tysklands justitsministerium, stillet til rådighed for Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at Kommissionen har afgivet indlæg i retsmødet den 7. februar 1990,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. marts 1990,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved kendelse afsagt den 6. januar 1989, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. marts s.å. har Finanzgericht Hamburg i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af to spørgsmål vedrørende henholdsvis gyldigheden af Kommissionens beslutning af 4. november 1985 — KOM(85) 1709 endelig udg. — (herefter benævnt »Kommissionens beslutning«) og fortolkningen af artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1, herefter benævnt »Rådets forordning«).
- 2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag, som Erwin Behn Verpackungsbedarf GmbH (herefter benævnt »Behn«) har anlagt mod Hauptzollamt Itzehoe (herefter benævnt »Hauptzollamt«), med påstand om annullation af tre afgørelser fra Hauptzollamt om efteropkrævning af told.

- 3 Disse efteropkrævningsafgørelser vedrørte indførsler til Fællesskabet i tidsrummet fra januar-september 1983 af ubleget sækkepapir hørende under pos. 48.01 C II a) i Den Fælles Toldtarif (herefter benævnt »FTT«) fra Spanien, der dengang endnu ikke havde tiltrådt Fællesskabet, og andre tredjelande. Varerne blev anmeldt til fri omsætning hver måned i henhold til en samlet toldprocedure, jfr. artikel 20 i Rådets direktiv 79/695/EØF af 24. juli 1979 om harmonisering af fremgangsmåderne ved varers overgang til fri omsætning (EFT L 205, s. 19).

- 4 Hauptzollamt beregnede indførselstolden for indførsel af den omhandlede vare fra Spanien og andre tredjelande ved anvendelse af toldsatserne 3 og 7,5% i overensstemmelse med de af Behn indgivne angivelser, hvori Behn ved beregningen af indførselsafgifterne havde baseret sig på de toldsatser, der var angivet i den brugstarif, der i Forbundsrepublikken udgives af Forbundsfinansministeriet.

- 5 Efter de dagældende fællesskabsbestemmelser var de rigtige satser for indførsel af ubleget sækkepapir imidlertid henholdsvis 3,2% for indførsel af disse varer fra Kongeriget Spanien, jfr. Rådets forordning (EØF) nr. 1524/70 af 20. juli 1970 om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Spanien og om fastsættelse af bestemmelser for dens gennemførelse [EFT specialudg. — Anden Serie — december 1975 — I. Forbindelser udadtil (I b, s. 3)] og 8% for indførsel af disse varer fra andre tredjelande, jfr. Rådets forordning (EØF) nr. 3000/82 af 19. oktober 1982 om ændring af forordning (EØF) nr. 950/68 om Den Fælles Toldtarif (EFT L 318, s. 1). Forbundsfinansministeriet berigtigede ved berigtigelse nr. 151/83 af 17. august 1983, der blev modtaget på Hauptzollamt den 19. august 1983, de i brugstariffen angivne satser, der pr. 1. januar 1983 angaves at være henholdsvis 3,2 og 8%.

- 6 Hauptzollamt efteropkrævede ved tre afgørelser af 19. og 26. oktober og 2. november 1983 hos Behn det beløb, hvormed det efter toldsatserne 3,2 og 8% beregnede skyldige beløb oversteg det beløb, der oprindeligt var indbetalt, dvs. i alt 4 866,40 DM, og henviste herved til artikel 2 i nævnte forordning nr. 1697/79.

- 7 Behn indgav klage over disse afgørelser, hvorefter Forbundsrepublikken Tyskland den 3. juli 1985 i medfør af artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1573/80 af 20. juni 1980 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1697/79 (EFT L 161, s. 1) forelagde sagen for Kommissionen. Kommissionen traf den 4. november 1985 beslutning om, at der skulle ske efteropkrævning af de for lavt fastsatte indførselsafgifter.
- 8 Behn anlagde derefter sag ved Finanzgericht Hamburg og gjorde herved gældende, at det ved udfyldelsen af toldangivelserne i henhold til den samlede toldprocedure havde lagt brugstariffens satser til grund og kun havde benyttet disse satser ved beregningen af tolden.
- 9 Da der efter Finanzgericht Hamburg bestod tvivl om gyldigheden af Kommissionens beslutning og fortolkningen af artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1697/79, besluttede retten at udsætte sagen og anmode Domstolen om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:
- »1) Er Kommissionens beslutning af 4. november 1985 — KOM(85) 1709 endelig udg. — om efteropkrævning af indførselsafgifter for varer, som sagsøgeren har indført i tidsrummet januar-september 1983, ugyldig? Omfatter en eventuel ugyldighed kun afgiftsfastsættelserne til den 19. august 1983 eller også indførslerne til og med september 1983?
- 2) Såfremt Kommissionens beslutning af 4. november 1985 er gyldig:
- Hvorledes skal artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 i den sidstgældende udgave fortolkes:
- a) Skal også almindelige administrative instrukser fra ministerier, der ikke direkte varetager opkrævningen af afgifter, anses for oplysninger fra de kompetente myndigheder?

b) Såfremt det under 2 a) anførte spørgsmål besvares bekræftende:

Er administrative instrukser vedrørende toldsatserne bindende for de myndigheder, der varetager toldopkrævningen, i det omfang disse myndigheder ved afgiftsopkrævningen har anvendt toldsatserne«

- 10 Vedrørende de faktiske omstændigheder i hovedsagen, retsforhandlingernes forløb og indlæggene for Domstolen, henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Gyldigheden af Kommissionens beslutning

- 11 Det fremgår af grundene til forelæggelseskendelsen, at den tvivl, Finanzgericht Hamburg har ytret om gyldigheden af Kommissionens beslutning, hvorefter der skulle ske efteropkrævning, kun gælder spørgsmålet om, hvorvidt nævnte institution med føje nåede til det resultat, at det kompetente toldkontors fejl med rimelighed kunne antages at blive opdaget af debitor, jfr. artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1697/79. Efter Finanzgerichts opfattelse er det navnlig tvivlsomt, om kravene til den afgiftspligtiges agtpågivenhed ikke er sat for højt, eftersom det ikke kan forventes, at den afgiftspligtige er bedre underrettet end Hauptzollamt om de gældende toldsatser. Finanzgericht anfører i den forbindelse, at Hauptzollamt ikke råder over *EFT* og selv følger oplysningerne i Forbundsfinansministeriets brugstarif.
- 12 Kommissionen har herom anført, at den tyske brugstarif kun er vejledende, og at der derfor ikke kan støttes ret på brugstariffen i strid med, hvad der er bekendtgjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, der indeholder de gældende fællesskabsretlige bestemmelser; i modsat fald vil der opstå tvivl om Den Fælles Toldtarif's direkte og ensartede anvendelse, og en national brugstarif tillægges forrang for Fællesskabets gældende toldbemmelser. En erhvervsdrivende, der støtter sig på en sådan uforbindende tekst, må således bære den risiko, der kan opstå som følge af en uoverensstemmelse mellem denne og gældende fællesskabsretlige regler.

- 13 Indledningsvis bemærkes, at Domstolen i dom af 12. juli 1989, Binder mod Hauptzollamt Bad Reichenhall (161/88, Sml. 1989, s. 2415) har fastslået, at de gældende fællesskabsretlige tariferingsbestemmelser fra datoen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* udgør de eneste positive retsregler på området, som enhver må formodes at kende. En brugstarif som den tyske, der udgives af de nationale myndigheder, er således, jfr. også bemærkningerne i indledningen til brugstariffen, kun en håndbog til brug for toldekspeditionen.
- 14 Heraf følger, at en erhvervsdrivende, der hovedsaglig beskæftiger sig med import og eksport, og som allerede besidder en vis erfaring på dette område, ved læsning af de relevante officielle publikationer må erkyndige sig om de fællesskabsbestemmelser, der gælder for de af ham udførte forretninger. En sådan erhvervsdrivende kan følgelig ikke, for at finde frem til de gældende toldsats, henholde sig til oplysninger om sats, der gives i en national brugstarif.
- 15 En opmærksom erhvervsdrivende havde i øvrigt kunnet opdage den i hovedsagen omhandlede fejlagtige afgiftssats ved læsning af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, hvori såvel Rådets forordning nr. 1524/70 som Rådets forordning nr. 3000/82 var blevet offentliggjort. Faktisk havde reduktionssatsen for tolden på varer hidrørende fra Kongeriget Spanien (60%) været gældende fra 1973, og den indførte vare var udtrykkelig nævnt i den i 1983 gældende FTT. Heraf følger, at det kunne forventes, at en importør var i stand til at opdage uoverensstemmelsen mellem FTT og den tyske brugstarif.
- 16 Det må fastslås, at selskabet Behn er en erhvervsdrivende, hvis speciale er emballage, og som derfor regelmæssigt indfører papir. Selskabet benytter sig desuden af ordningen for angivelser i henhold til en samlet toldprocedure, der kun står åben for kvalificerede og erfarne importører.

- 17 På baggrund heraf kan det af Finanzgericht Hamburg fremførte synspunkt om, at man ikke kan forlange, at en erhvervsdrivende som Behn er bedre underrettet end den kompetente nationale myndighed, ikke anerkendes.
- 18 Det må derfor fastslås, at Kommissionen med føje nåede til det resultat, at Behn med rimelighed kunne forventes at opdage den fejl, toldkontoret havde begået, jfr. artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning.
- 19 Det følger af det anførte, at den nationale rets første spørgsmål må besvares med, at gennemgangen af det første præjudicielle spørgsmål intet har frembragt, der kan ændre gyldigheden af Kommissionens beslutning af 4. november 1985 — KOM(85) 1709, endelig udg., der er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Fortolkningen af artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning

- 20 Den nationale rets andet spørgsmål er, om forordningens artikel 5, stk. 1, omfatter en national brugstarif, der er udgivet af et ministerium i en medlemsstat, og som indeholder nationale bestemmelser ved siden af fællesskabsretlige bestemmelser, bl.a. bestemmelserne i Den Fælles Toldtarif.
- 21 Det bemærkes, at formålet med artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning er at begrænse adgangen til at foretage efteroprævning i tilfælde, hvor en fejl skyldes enten »oplysninger« fra de kompetente myndigheder selv, eller »generelle bestemmelser, som senere er fundet ugyldige ved en retsafgørelse«.
- 22 Det må i den forbindelse fastslås, at fællesskabslovgiver med sondringen i denne bestemmelse mellem »oplysninger«, jfr. artikel 5, stk. 1, første led, og »generelle bestemmelser«, jfr. samme stykkes andet led, klart har angivet, at begrebet »oplysninger« udelukkende omfatter oplysninger, de kompetente myndigheder har givet

en bestemt erhvervsdrivende i et konkret tilfælde, men ikke oplysninger, der gives i en generel vejledning, der henvender sig til en ubestemt personkreds.

- 23 Denne fortolkning af begrebet »oplysninger« følger desuden af formålet med artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning. Ifølge anden betragtning til forordningen skal denne bestemmelse bidrage til at øge »den sikkerhed, som debitorerne med rette kan forvente i forbindelse med administrative handlinger, der har økonomiske konsekvenser«.
- 24 Det omhandlede retssikkerhedsprincip kan imidlertid kun gøres gældende af en afgiftspligtig, der kan henvise til oplysninger, han konkret har modtaget fra de myndigheder, han har henvendt sig til i et konkret tilfælde, men ikke af en afgiftspligtig, der henholder sig til en administrativ meddelelse af generel karakter, såsom den i hovedsagen omhandlede brugstarif, der kun har rent vejledende betydning.
- 25 Det andet spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 5, stk. 1, første led, i Rådets forordning nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke omfatter en national brugstarif, der indeholder nationale og fællesskabsretlige bestemmelser, herunder navnlig bestemmelser i Den Fælles Toldtarif.

Sagens omkostninger

- 26 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, som verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 6. januar 1989, for ret:

- 1) Gennemgangen af det første præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan ændre gyldigheden af Kommissionens beslutning af 4. november 1985 — KOM(85) 1709 endelig udg., der er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.
- 2) Artikel 5, stk. 1, første led, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke omfatter en national brugstarif, der indeholder nationale og fællesskabsretlige bestemmelser, herunder navnlig bestemmelserne i Den Fælles Toldtarif.

Zuleeg

Moitinho de Almeida

Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. juni 1990.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

M. Zuleeg
Formand for Tredje Afdeling